

Arrest

nr. 234 623 van 30 maart 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 oktober 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2019 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juni 2019 dient de verzoeker, voor de vijfde maal, een aanvraag in voor een verblijfsrecht op basis van artikel 47/1, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De verzoeker wenst zich te voegen bij zijn broer, die de Nederlandse nationaliteit bezit.

Op 17 oktober 2019 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden (zonder bevel om het grondgebied te verlaten).

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 20, ter kennis gebracht op 21 oktober 2019 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.06.2019 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornaam: M.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...) 1991

Geboorteplaats: D.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) ANTWERPEN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.06.2019 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn broer A. F., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘attestation du revenu’ °720 dd. 29.08.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene in de periode 2015 - 2019 geen belastbare inkomsten had in Marokko. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie tussen 2015 en 2019, m.a.w. grotendeels ná het vertrek van betrokkene uit Marokko in 2016. Dit attest is dan niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- ‘attestation de non profession’ n°125/CD/DAA dd. 17.09.2019 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene voor zijn vertrek uit Marokko binnen dat ambtsgebied geen betalende job uitoefende. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene in andere steden/delen van het land inkomsten kon verwerven.

- ‘attestation de charge de famille’ n°1052/19, dd. 22.08.2019 waaruit zou moeten blijken dat betrokkene geen job of commerciële activiteit uitoefende voor zijn vertrek uit Marokko, en dat hij in de periode 2005 – 01.10.2016 ten laste werd genomen door de referentiepersoon. Dit attest is qua inhoud identiek aan het ‘attestation de charge de famille’ n°274/2017 dd. 17.08.2017’, het ‘attestation de charge de famille’ n°575/2018 dd. 12.06.2018 en attestation de charge de famille’ n°24/2019 dd. 08.01.2019 welke werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging dd. 13.09.2017, 12.04.2018 en 22.11.2018 welke werden besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 12.03.2018, 11.10.2018 en 21.05.2019.

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (arbeidsovereenkomst van 18.06.2019 en uitkeringen voor arbeidsongeschiktheid voor de periode juni - augustus 2019). Uit het geheel van deze stukken blijkt niet dat dit inkomen gebruikt werd ten behoeve van betrokkene. Hoedanook dateren deze stukken van na de aankomst van betrokkene in België, en kunnen dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- Verklaring van het dorpshoofd van O. A. B. O. S. waarin hij verklaart dat betrokkene sedert 2005 altijd ten laste is geweest van de referentiepersoon. Er werden echter geen bijkomende, objectieve en verifieerbare documenten ter staving van dit attest voorgelegd. Dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer, welke niet kan aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'attestation de non-impostion a la TH-TSC' n°804/2019 dd. 18.09.2019 vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Dit attest heeft betrekking op de situatie in september 2019, ná de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.
- 'Déclaration administrative' n° 1296 vanwege de Marokkaanse autoriteiten waarin wordt gesteld dat betrokkene en de referentiepersoon tot aan hun vertrek uit Marokko samenwoonden in het ouderlijke huis. Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Voor zover deze samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, het wel degelijk de bedoeling is dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de referentiepersoon reeds sedert 2013 in België woonachtig is en dat betrokkene kennelijk slechts sedert februari 2017 op het adres van de referentiepersoon woonachtig is.
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 01.07.2009, 07.07.2009, 10.07.2009, 03.03.2010, 07.07.2010, 06.09.2010, 30.05.2011, 14.11.2013, 02.09.2015, 14.09.2015, 10.11.2015, 18.12.2015, 15.01.2016, 12.04.2016, 07.09.2016: deze geldstortingen, welke reeds werden voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvragen gezinshereniging dd. 07.02.2017, 13.09.2017, 12.04.2018 en 22.11.2018.
- verklaring lidmaatschap De Voorzorg dd. 09.09.2019 op naam van de referentiepersoon en dd. 21.02.2019 op naam van betrokkene waaruit blijkt dat hij als persoon 'ten laste' werd ingeschreven: echter, een inschrijving ten laste bij de mutualiteit heeft niet dezelfde betekenis en inhoud als ten laste zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, en kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs.
- geactualiseerde attesten dd. 10.09.2019 waaruit blijkt dat zowel betrokkene als de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen
- documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene (deelcertificaten Nederlandse les)

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 13.12.2013 ononderbroken in België verblijft. Van een (dreigende) schending van zijn recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 07.02.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert februari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men

onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet, er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2°, en 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van "het Unierecht".

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de

motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53- 3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde “andere” familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Om te beginnen werden er maar liefst 15 bewijzen van geldstortingen voorgelegd.

Verwerende partij beperkt haar motivering hieromtrent evenwel tot het louter verwijzen naar de vorige bijlage 20, zonder ook maar de betrokken tekst te citeren in de huidige bestreden beslissing! Minstens had zij de vorige bijlage 20 moeten bijvoegen bij de huidige bestreden beslissing!

Dergelijke vorm van motivering vormt een resolute schending op de hierboven genoemde motiveringsverplichting die rust op verwerende partij. Administratieve beslissingen dienen immers op een afdoende wijze te worden gemotiveerd. Er kan evenwel slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer deze duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd,

opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

De loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder ook maar enige tekst opnieuw te formuleren of zelfs maar te citeren, kan in deze zin bijgevolg niet beschouwd worden als een afdoende motivering! Daar er een nieuwe aanvraag werd ingediend dient verwerende partij de aanvraag volledig opnieuw te onderzoeken en een grondig gemotiveerde beslissing te nemen.

Er dient dus abstractie gemaakt te worden van de vorige aanvragen, naar analogie met de beroepen van derdelanders die zonder voorwerp worden verklaard indien ze tijdens een lopende beroepsprocedure een nieuwe verblijfsaanvraag hebben ingediend. Het feit dat verzoeker geen beroep aantekende tegen de vorige bijlagen 20 impliceert geenszins dat hij akkoord is gegaan met de motieven ervan. Er werd enkel gekozen voor een nieuwe aanvraag met de bedoeling het dossier aan te vullen met nieuwe stukken om het dossier sterker te maken.

In deze vorige bijlage 20 - waar verzoeker aldus zelf naar op zoek dient te gaan bij gebrek aan afdoende motivering door verwerende partij in de huidige beslissing - wordt gesteld dat de geldstorting te beperkt en te onregelmatig zouden zijn om aanvaard te worden als bewijs dat verzoeker ten laste was van de referentiepersoon.

Evenwel werden er maar liefst 15 geldstorting voorgelegd (STUK 3)! Deze gebeurden in de periode van juli 2009 tot september 2016 en dus vóór verzoeker zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging met de referentiepersoon deed (dd. 07.02.2017). In een periode van 6 jaar werd er meerdere keren per jaar geld overgemaakt door de referentiepersoon aan verzoeker!

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]”

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen (of te verwijzen naar de eerdere beslissing waarin wordt gesteld) dat de geldstorting te beperkt zouden geweest zijn in aantal en in bedrag.

Bovendien dient er in dat opzicht op gewezen te worden dat het leven in Marokko véél goedkoper is dan in België!

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn tante. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstorting tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de aanvragen tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast werden er tevens bewijzen van onvermogen voorgelegd.

Het betreft om te beginnen een “attestation du revenu” waaruit blijkt dat verzoeker geen belastbaar inkomen had in Marokko in de periode 2015 - 2019 (STUK 4).

Verwerende partij stelt dat dit attest niet relevant zou zijn daar het grotendeels betrekking heeft op de periode na het vertrek van verzoeker uit Marokko. Grotendeels is niet evenwel niet helemaal... Verzoeker deed zijn eerste aanvraag tot gezinshereniging op 07.02.2017. Het voorgelegde attest toont

dus zwart op wit aan dat verzoeker, vóór de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, onvermogen was in het land van herkomst.

Nergens in de wet wordt enige voorwaarde gesteld met betrekking tot de lengte van deze periode voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging. Verzoeker kwam eind 2016 naar België. Het betrokken attest heeft dus betrekking op een tweetal jaar!

Verzoeker had met andere woorden in de twee jaar voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging geen enkele bron van inkomsten in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting door kortweg aan te nemen dat het attest niet relevant is, omdat het óók betrekking heeft op een periode dat verzoeker reeds in België verbleef. Daarmee wordt het feit dat het attest tevens betrekking heeft op de voorafgaande periode kortweg opzij geschoven.

Daarnaast werd er een “attestation de non profession” voorgelegd, waaruit blijkt dat verzoeker geen beroep had en dus geen inkomen daaruit verwierf (STUK 5).

Verwerende partij stelt dat het attest niet uitsluit dat verzoeker in andere delen van het land een inkomen kon hebben. In het licht van het “attestation du revenu” is nochtans duidelijk dat verzoeker in heel Marokko over geen enkele vorm van inkomsten beschikte.

Indien verzoeker in andere delen van Marokko een job zou hebben gehad, waaruit hij inkomsten verwierf, had hij niet in het bezit kunnen zijn van een attest waaruit blijkt dat hij geen belastbaar inkomen had (STUK 4). Alweer is verwerende partij nogal kort door de bocht gegaan en heeft zij geen rekening gehouden met alle relevante gegevens.

Verzoeker legde ook nog een “attestation de charge de familie” voor, dat aantoonde dat hij geen job of commerciële activiteit uitoefende in Marokko en dat hij in de periode 2005 - 2016 ten laste was van de referentiepersoon (STUK 6).

Ook hier beperkt verwerende partij zich tot het louter verwijzen naar eerdere weigeringsbeslissingen. Zij schendt hiermee haar motiveringsverplichting. Er kan in deze zin verwezen worden naar de argumentatie m.b.t. de geldverzendingen onder punt 6.

In de vorige bijlage 20 stelt verwerende partij dat dit attest onvoldoende bewijs is van het ten laste zijn, daar er enkel het engagement van de referentiepersoon zou zijn geacteerd. Gelet op de financiële afhankelijkheidsrelatie, die hierboven reeds werd aangetoond (aan de hand van de geldverzendingen en de bewijzen van onvermogen), kan men wel degelijk stellen dat dit engagement ook effectief in de praktijk werd omgezet en dat verzoeker effectief ten laste was van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging.

Alleszins diende verwerende partij al de voorgelegde documenten in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging te bestuderen en te beoordelen. Verzoeker toont immers aan de hand van de hierboven besproken stukken (geldverzendingen, bewijzen van geen inkomsten, geen beroep, geen activiteiten, ...) duidelijk aan onvermogen te zijn in Marokko.

Verwerende partij schendt aldus haar zorgvuldigheidsverplichting. Dit legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het “ten laste” zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (STUK 7).

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. ”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is van zijn broer (de referentiepersoon). Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

In het enig middel brengt de verzoeker een theoretisch betoog naar voor over het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het beginsel van de ‘fair play’ en de hoorplicht, maar laat hij na in het verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze hij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

Waar de verzoeker in de aanhef van het enig middel gewag maakt van een schending van *“het Unierecht”*, maakt deze vermelding op zich geen duidelijke omschrijving uit van de geschonden geachte rechtsregel. In de mate dat de verzoeker vervolgens een rechtstheoretisch betoog naar voor brengt omtrent artikel 3, lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) en aangenomen dat de verzoeker met de vermelding van *“het Unierecht”* hierop doelt, merkt de Raad op dat de verzoeker zich wederom beperkt tot een louter theoretisch betoog zonder concreet toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn zou schenden. Ook op dit punt in het middel derhalve niet-ontvankelijk.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel. De gemachtigde geeft meer bepaald aan dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor de vijfde maal de gezinshereniging aanvraagt met dezelfde referentiepersoon, nl. zijn Nederlandse broer, doch dat hij niet afdoende aantoonde dat hij voldoet aan de voorwaarden, voorzien in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De gemachtigde somt alle documenten op die de verzoeker bij zijn vijfde aanvraag heeft neergelegd en geeft concreet aan waarom deze documenten niet volstaan in het licht van de voorwaarden van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Uit de inhoudelijke kritiek die de verzoeker ter zake naar voor brengt, blijkt dat deze motieven de verzoeker op afdoende wijze in staat stellen om zijn rechtsmiddel met kennis van zaken aan te wenden. Met betrekking tot de geldstortingen vanwege de

referentiepersoon aan de verzoeker, stelt de gemachtigde vast dat deze stukken reeds werden voorgelegd in het kader van de vorige aanvragen van 7 februari 2017, 13 september 2017, 12 april 2018 en 22 november 2018. De verzoeker geeft aan dat deze geldstorting in de vorige bijlage 20 niet aanvaard werden omdat zij te beperkt en te onregelmatig zouden zijn. Vervolgens brengt de verzoeker een inhoudelijke kritiek naar voor met betrekking tot deze redengeving. Deze inhoudelijke kritiek toont wederom aan dat de verzoeker kennis had van de feitelijke motieven als waarom de geldstorting niet werden aanvaard. De inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt, kan niet dienstig in verband worden gebracht met de formele motiveringsplicht, doch zij heeft betrekking op de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Met betrekking tot het "*attestation de charge de famille*", stelt de gemachtigde vast dat dit document inhoudelijk identiek is aan de attesten die werden voorgelegd in de vorige aanvragen van 13 september 2017, 12 april 2018 en 22 november 2018. De verzoeker betwist niet dat het om inhoudelijk identieke documenten gaat. De gemachtigde merkt ter zake op dat deze attesten werden besproken en weerlegd in de bijlagen 20 van 12 maart 2018, 11 oktober 2018 en 21 mei 2019. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat deze bijlagen 20 aan de verzoeker werden ter kennis gebracht op respectievelijk 13 maart 2018, 12 oktober 2018 en 22 mei 2019. Het staat dan ook vast dat de verzoeker kennis heeft kunnen nemen van de motieven, opgenomen in de voornoemde bijlagen 20, als waarom het "*attestation de charge de famille*" niet werd aanvaard, met name omdat uit dit attest niet blijkt op basis van welke gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat de verzoeker ten laste zou worden genomen door zijn boer, omdat het attest wordt beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en omdat er geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven.

De verzoeker meent dat de loutere verwijzing naar een eerdere bijlage 20, zonder deze opnieuw te formuleren of te citeren, geen afdoende motivering uitmaakt.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan echter niet *ipso facto* worden vastgesteld indien niet alle motieven in de bestreden beslissing zelf zijn opgenomen. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan bijvoorbeeld doordat de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar een ander stuk waarvan de inhoud aan de betrokkene werd ter kennis gebracht en dat zelf afdoende is gemotiveerd (RvS 3 juni 2014, nr. 227.617; RvS 2 december 2013, nr. 225.659; RvS 18 juni 2012, nr. 219.772; RvS 19 mei 2011, nr. 213.636).

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de vorige bijlagen 20 van 12 maart 2018, 11 oktober 2018 en 21 mei 2019, zodat deze beslissingen thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijn. Met betrekking tot de geldstorting brengt de verzoeker zelf een inhoudelijke betwisting naar voor omtrent de motieven (uit de vorige bijlage 20) als waarom deze geldstorting niet werden weerhouden als bewijs in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. De verzoeker geeft er aldus blijk van dat hij deze motieven kent en dat ze ook afdoende zijn om uit te maken of het zin heeft om er zich in het kader van een beroep bij de Raad tegen te verzetten. Met betrekking tot het "*attestation de charge de famille*" wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwezen naar de weigeringsmotieven hieromtrent in de vorige bijlagen 20 van 12 maart 2018, 11 oktober 2018 en 21 mei 2019, waarvan de verzoeker telkens daags nadien kennis nam en waarvan hij de motieven niet betwist. De verzoeker maakt niet aannemelijk dat de motieven uit deze vorige bijlagen 20 niet afdoende zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten

die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op 19 juni 2019 diende de verzoeker voor de vijfde maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmaken van het gezin van zijn Nederlandse broer, in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd.

Het *in casu* toepasselijke artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, § 2, van de vreemdelingenwet luidt dan weer als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

De bepalingen van artikel 47/3, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, dat de ‘andere’ familieleden moeten bewijzen “dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen” of “dat zij deel uitmaken van zijn gezin”, zijn onderling verbonden en zij moeten dan ook in hun onderlinge samenhang worden gelezen. Bijgevolg is het duidelijk dat met “zijn gezin” wordt bedoeld het gezin van “de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen”. Uit artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet volgt bovendien dat de ‘andere’ familieleden “in het land van herkomst” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.

Uit de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet volgt dus dat het bevoegde bestuur slechts kan overwegen om een verblijfsrecht als “ander familielid” te verlenen indien de aanvrager één van de twee volgende situaties aantoont:

- dat hij in het land van herkomst ten laste is van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen;

ofwel

- dat hij in het land van herkomst deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die hij wil begeleiden of bij wie hij zich wil voegen.

In de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt het volgende gesteld:

“Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de “andere” familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
 - de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.
- Over deze “andere” familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: “(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens “vergemakkelijkt” in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)”

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/EG en dient het geheel van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” en kunnen zij na vijf jaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven (“kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie”).

Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Artikel 26

Artikel 26 van dit wetsontwerp, dat een nieuw artikel 47/3 invoegt in de wet van 15 december 1980, omschrijft de bewijzen die moeten worden geleverd door de familieleden in ruime zin van een burger van de Unie om de binnenkomst en het verblijf op het grondgebied van het Rijk te verkrijgen.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. De minister of zijn gemachtigde (de Dienst vreemdelingenzaken) moet bij de beoordeling van het duurzaam karakter van de Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld:

“De hoedanigheid van familielid ten laste (...) komt voort uit een feitelijke situatie — ondersteuning geboden door de werknemer — zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan.” (Arrest “Lebon” van 18 juni 1987).

“(...) onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. (...) het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld.” (Arrest “Jia” van 9 januari 2007).

Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst.

Echter, wanneer de overheden van het land van oorsprong of van herkomst niet dergelijke documenten uitreiken, kan de vreemdeling het bewijs van de tenlasteneming of van het feit tot het gezin te behoren, elk passend middel, aanbrengen.

De derde categorie van “andere” familieleden moet het bewijs leveren ernstige gezondheidsproblemen te hebben en ook bewijzen dat deze gezondheidsproblemen vereisen dat de burger van de Unie zorg moet dragen voor het lid van de familie in ruime zin.”

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet merkt de Raad dan ook op dat – hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”*, vermeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, niet geheel samenvallen met de bewoordingen van de richtlijn – dit artikel onbetwistbaar een omzetting vormt van artikel 3, lid 2, onder a), van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, *Pfeiffer e.a.*, C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, *Angelidaki e.a.*, C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, *Küçükdeveci*, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen en er te verblijven. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

In het voorliggende geval heeft de gemachtigde geoordeeld dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet blijkt dat de verzoeker reeds in het land van herkomst ten laste was van zijn Nederlandse broer of deel uitmaakte van het gezin van zijn Nederlandse broer en dit in de periode voorafgaand aan de huidige gezinsherenigingsaanvraag, zodat de verzoeker niet aantoonde dat hij voldoet aan de door artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging.

In de bestreden beslissing citeert de gemachtigde vooreerst uit de *in casu* toepasselijke wetsbepalingen, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet. Vervolgens somt de gemachtigde de stukken en documenten op die de verzoeker ter ondersteuning van zijn (vijfde) aanvraag heeft overgemaakt. De gemachtigde besluit hierna dat *“in eerste instantie”* moet worden opgemerkt dat de referentiepersoon reeds sinds 13 december 2013 ononderbroken in België woonachtig is, zodat van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van deze referentiepersoon geen sprake is. De gemachtigde voegt daaraan toe dat de vestiging van de verzoeker in België voorafgaat aan de vestiging van de referentiepersoon in België. De Raad stelt vast dat de verzoeker, in zijn uitgebreid betoog, geen enkele betwisting voert inzake deze vaststelling. Uit de bewoordingen *“in eerste instantie”* blijkt nochtans dat de voorgaande motivering een determinerend motief vormt.

De vraag rijst dan ook of dit determinerende motief volstaat om de bestreden weigeringsbeslissing te dragen. De Raad is van oordeel dat hierop bevestigend moet worden geantwoord. Zoals hierboven reeds werd weergegeven, moeten de artikelen 47/1, 1° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd.

In het arrest *Rahman* (HvJ 5 september 2012, C-83/11), waarnaar de verzoeker in zijn enig middel ook zelf verwijst, heeft het Hof van Justitie gesteld dat de Uniewetgever “een onderscheid (eigen onderlijning) heeft gemaakt tussen de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 omschreven familieleden van de burger van de Unie, die onder de in deze richtlijn gestelde voorwaarden een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger hebben, en de in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van deze richtlijn genoemde andere familieleden, wier binnenkomst en verblijf door die lidstaat alleen moeten worden vergemakkelijkt” (punt 19).

De advocaat-generaal heeft in zijn conclusie in de zaak *Rahman* ook op het volgende gewezen: “Om te beginnen moet de tekst van richtlijn 2004/38 in aanmerking worden genomen. Terwijl deze een automatisch recht van binnenkomst en verblijf verleent aan de in artikel 2, punt 2, van deze richtlijn genoemde „familieleden”, bepaalt artikel 3, lid 2, van de richtlijn alleen dat elke lidstaat de binnenkomst en het verblijf van de leden van de familie in de verruimde zin „vergemakkelijkt”. Uit deze bepalingen blijkt duidelijk dat de Uniewetgever wat de familie van de burger van de Unie betreft, een onderscheid heeft willen maken tussen de nauw verwante familieleden, die een werkelijk en automatisch recht hebben om het grondgebied van het gastland binnen te komen en er met de burger van de Unie te verblijven en de verdere familieleden die krachtens richtlijn 2004/38 geen subjectief recht van binnenkomst en verblijf genieten. Bovendien bepaalt deze richtlijn dat de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden door elke lidstaat dient te worden vergemakkelijkt „overeenkomstig zijn nationaal recht”, zodat het recht van binnenkomst en het recht van verblijf niet rechtstreeks hun grondslag vinden in richtlijn 2004/38, maar noodzakelijkerwijs uit het interne recht van de lidstaat voortvloeien.” (conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie).

Het Hof van Justitie heeft in het arrest *Rahman* de volgende uitlegging gegeven:

“Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen.

Gelet op het ontbreken van nadere bepalingen in richtlijn 2004/38 en op het gebruik van de woorden „overeenkomstig zijn nationaal recht” in artikel 3, lid 2, van deze richtlijn, moet worden vastgesteld dat iedere lidstaat over een ruime beoordelingsmarge beschikt wat de in aanmerking te nemen omstandigheden betreft. Het gastland moet er evenwel over waken dat zijn wetgeving voorwaarden bevat die verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijkt” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, en die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.” (HvJ 5 september 2012, C-83/11, *Rahman*, nrs. 21-24).

Zoals hoger reeds werd aangegeven, heeft de Belgische wetgever in de vreemdelingenwet de artikelen 47/1 en volgende ingevoerd teneinde uitvoering te geven aan de door artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn voorziene verplichting om “overeenkomstig zijn nationaal recht” de binnenkomst en verblijf van bepaalde andere familieleden van de burger van de Unie te vergemakkelijken.

De wetgever heeft in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet duidelijk bepaald dat de ‘andere familieleden’ van de burger van de Unie “*in het land van herkomst*” ten laste moeten zijn of deel moeten uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. Naast de vereiste dat de betrokkene in het land van herkomst ofwel ten laste moet zijn van de burger van de Unie, ofwel deel moet uitmaken van het gezin van de Unieburger, heeft de Belgische wetgever in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet tevens bepaald dat de aanvraag van het betrokken familielid erop moet zijn gericht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen. Dit blijkt duidelijk uit de bepaling dat de andere familieleden, bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van of dat zij deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie “*die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen*”.

De bepalingen van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moeten echter, zoals het Hof van Justitie heeft gesteld in het arrest *Rahman*, “*verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van het woord „vergemakkelijk” en van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, [van de Burgerschapsrichtlijn] en [zij mogen] die deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven*”. De Belgische interne bepalingen moeten dus worden gelezen in het licht van de doelstellingen van artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn; doelstellingen die erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf, alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Het verlenen van een verblijfsrecht op grond van de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet moet dus tot doel hebben te voorkomen dat de betrokken burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich in België (dit is het gastland) niet zou kunnen laten vergezellen of vervoegen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De in artikel 47/3, §2, van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde dat de aanvraag van het ‘ander’ familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2° van diezelfde wet, erop gericht moet zijn om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen, moet dan ook in het licht van deze doelstelling worden begrepen. Op deze manier zijn de artikelen 47/1, 2°, en 47/3, §2, van de vreemdelingenwet verenigbaar met de gebruikelijke betekenis van het woord “*vergemakkelijk*” en van de bewoordingen die betrekking hebben op “*afhankelijkheid*”, zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, en beroven zij dit artikel 3, lid 2 ook niet van enig nuttig effect.

De gemachtigde heeft *in casu* geoordeeld dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, dit is verzoekers Nederlandse broer, niet dreigt geschonden te worden aangezien de referentiepersoon reeds sinds 13 december 2013 ononderbroken in België verblijft. Dat verzoekers broer, dit is de referentiepersoon, reeds sedert 13 december 2013 ononderbroken in België verblijft, wordt door de verzoeker niet betwist. Deze vaststelling vindt tevens steun in de stukken van het administratief dossier (E-kaart), alsook in de afschriften van de geldstortingen die de verzoeker bijbrengt en waaruit blijkt dat de stortingen vóór eind 2013 vanuit Spanje en Nederland werden verricht terwijl zij sedert eind 2013 vanuit België gebeurden. De gemachtigde heeft dan ook op goede gronden vastgesteld dat er geen sprake is van een dreigende schending van het vrij verkeer van de referentiepersoon.

Deze niet-betwiste vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2°, van de vreemdelingenwet.

Verzoekers inhoudelijke kritiek op de motieven inzake de door hem voorgelegde documenten, kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden. De bestreden beslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststelling dat er geen sprake is van een dreigende schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. Verzoekers kritiek is dan ook gericht tegen een overtollige motivering, zodat deze kritiek onontvankelijk is (RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Aangezien de verzoeker inhoudelijk enkel kritiek uitoefent op de motieven die geen afbreuk kunnen doen aan een dragend motief om de aanvraag af te wijzen, kan de aangevoerde schending van artikel

47/1, 2°, van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

3.4. Het enig middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE